

Nguyễn Thị Mát Nâu

EM CÓ PHẢI

Em có phải là chiều thu êm ái
Để lòng ta vương vấn mỗi chiều
Vắng em lòng chạnh cô liêu
Ôi xiêm áo và nồng hương tóc rối.

Buổi hôm ấy, chiều chưa sụp tối
Mà trăng vàng đã tỏa đầu non
Xa xa màu hạ héo hon
Sương thu đọng lại trên con đường về.

Đông buồn lá rũ lê thê
Em ơi, chiều tím não nề quạnh hiu
Trần gian lẻ bóng những chiều
Nhớ nhung nhung nhớ tiêu điều dạ đau.

Tàn phai những sắc cùng màu
Động trong kẽ lá, dòng châu chuyển mình
Ta chờ em đến bình minh
Vàng dương sáng chói - giặt mình, mắt em.

nguyễn thị mắt nâu

Hoa Rơi Cửa Phật

Anh gọi em Đóa Hoa Rơi Cửa Phật
Em mỉm cười... thôi cũng gặt cho xong
Nghệp duyên do ở tấm lòng
“Hoa rơi cửa Phật” còn mong nổi gì!

Cuộc đời dâu bể lâm ly
Tâm tư se sắt sầu bi chấp chùng
Tâm từ chuyển hóa là xong
Cùng nhau hoan hỷ xa vòng trầm luân.

Gặp nhau trong cõi hồng trần
Chợt trong thoáng chốc phù vân bồng bênh
Vô thường - vô ngã - vô minh
Sắc không không sắc - vô hình - chia ly.

Cái trưa hôm ấy hôm gì
Nghệp duyên dẫn lối em đi đến chùa
Mai vàng trở đóm lúa thưa
Huệ tươi sắc trắng, màu trưa vãi hồng.

Anh cười ánh mắt thật trong
Và em cúi mặt trong lòng chợt vui
Phật đường hôm ấy đông người
Nhưng sao lại có nụ cười kỳ khôi.

Bâng khuâng nốt nhạc không lời
Chênh vênh như đám mây trôi lênh đênh
Chấp tay em khấn một mình
Hoa rơi cửa Phật - Cõi tình an nhiên.

nguyễnthịmắtnâu

ĐÓA MAI VÀNG

Đường dừng lại một giây, rồi thong thả len lỏi trong rừng mai. Gọi rừng cho xôm chừ thật ra vườn mai chừng non trăm gốc. Mai đủ cỡ lớn nhỏ và đủ tuổi, gốc nào cũng khỏe mạnh đầy sức sống. Tháng mười rồi, người ta bắt đầu tỉa xén, phân loại và bón thúc để kịp mang ra chợ Tết. Những lá mai xanh rì rào trong nắng, người chủ vườn nhặt bỏ từng chiếc lá già vàng cỗi và nâng niu từng chiếc lá xanh. Những lá bị sâu đục lỗ chỗ được ngắt bỏ, Đường tha thẩn nhìn ngắm sinh hoạt âm thầm của khu vườn mai rợp mát. Người chủ vườn lặng im làm việc, Đường thành thoi ngắm nhìn mai. Bỗng một cánh chim sà xuống, mở nhanh một nụ hoa đang nở, một đóa mai nở sớm gần đó rụng một cánh rơi xuống đất. Đường cúi xuống lượm nó để trên lòng bàn tay. Cánh hoa mong manh, Đường nhìn thấy rõ đường gân nhỏ trên cánh hoa, màu vàng như chuyển động giữa lòng bàn tay Đường trong màu nắng hanh vàng. Trong khoảnh khắc, quá khứ hiện về trong cánh mai nhỏ xíu...

Đường là sinh viên Mỹ thuật. Yêu hoa, thích vẽ hoa, thích những gì mong manh tươi sáng. Và trong kỳ thi cuối, Đường đã được Thu, em gái của Sự bằng lòng đứng làm người mẫu cho Đường vẽ. Thu với mái tóc ngắn, dày và mềm rũ, hôm ấy đã cài một đóa mai vàng trên tóc. Màu hoa vàng nổi trên mái tóc óng mượt như nhung, sao đẹp lạ. Đường đã ngắm người trước sắc thái thanh thoát hồn nhiên đẹp như trong mộng ấy, chưa kể tay Thu còn nâng một nhánh hoa mai và chúm môi hôn lên một bông hoa xòe nở.

Đường vẽ trong xuất thần, quên thời gian, không gian, quên cả chung quanh, và nhờ bức tranh sống động tuyệt vời được Thu làm người mẫu, Đường đoạt giải danh dự hôm ra trường. Đường không thể nào quên màu nắng chan hòa rực rỡ hôm ấy, màu môi hồng nhạt của Thu kẻ sát màu vàng rực rỡ của đóa

mai vàng, bối cảnh sau lưng là nền trời xanh ngắt. Đôi mắt Thu long lanh màu hạt dẻ, trong như hạt thủy tinh...

Bây giờ trong vườn mai, dường tượng lại tất cả, Đường vẫn thấy xúc động và run rẩy từ trong trái tim lan ra thân thể, hòa nhập vào không gian im vắng của vườn mai dịu nắng cuối năm như hôm nay. Những tia nắng nhạt đi, bước chân Đường tha thẩn và người chủ vườn lặng lẽ chia sẻ sự sống với những cành mai dưới sự chăm sóc hàng ngày của ông.

Bức hình vẽ Thu với đóa mai vàng năm xưa, tác giả và người mẫu cùng đứng bên giá vẽ có đặt tấm tranh linh động, được treo trong phòng Đường từ đây và trong phòng chỉ duy nhất một bức tranh ấy mà thôi.

Có lần nhìn bức tranh, Đường bảo Thu:

- Nhờ có bức tranh thân kỳ này mà phòng tôi có sức sống hẳn ra.

Thu nhí nhảnh nghiêng đầu nhìn Đường chăm chọc:

- Ai chẳng biết anh là tay vẽ tài hoa.

Đường đỏ mặt:

- Không, tôi muốn nói... nhờ có cô người mẫu, cực kỳ linh động và xinh đẹp.

Lần ấy, Đường tưởng mình có đủ can đảm để tỏ tình với Thu, nhưng rồi nhìn Thu tinh khiết quá, Đường lại đành nuốt xuống và chờ. Chơi thân với Sự và thậm để ý em gái bạn. Có lần Đường thấy một người anh của bạn Thu đưa Thu về đầu ngõ, Đường suy tư vương vất mấy ngày. Thu thì như con chim oanh buổi sớm. Đường nhủ thầm mình “Khổ thế, nói ra thì khó, không nói thì nguy”. Để rồi bao năm tháng đi qua, Đường vẫn chỉ là người anh tài hoa, chịu khó chiều cô em gái hồn nhiên của bạn. Sự nhiều lần nhắc bạn “Mày liệu đấy, tao không bảo đảm gì đâu.”

Thế rồi một buổi chiều, chiều 20 Tết, hai anh em Sự đến. Sự thì nghiêm trang, Thu nhỏ nhắn trong màu áo hoa đào, má Thu ửng màu như thoa phấn, Thu vừa gân gù vừa xa cách mong

manh. Họ đến tặng Đường chậu mai chưng Tết. Chậu mai chỉ chút nụ và lơ thơ lá, Thu tíu tíu dận dờ:

- Còn 10 hôm là Tết, anh nhớ thăm chừng độ nở của nụ hoa rồi hãy tưới. Tưới nhiều tưới thúc, chưa Tết hoa đã nở. Tóm lại: tưới nhiều nở sớm, tưới ít nở chậm. Anh ráng canh sao cho hoa nở đúng vào mừng một, sẽ hên suốt cả năm. Anh ráng nhé, mừng một em sẽ qua, chúc Tết, lấy lì xì và ngắm hoa mai nở...

Sự chẳng nói gì, ánh mắt anh chùng xuống.

Ngồi một lúc, đôi bạn bắt tay nhau từ giã. Dáng Thu nhanh nhẩu đi cạnh người anh. Thu đi rồi, Đường vẫn lằm nhằm bài học vở lòng về tưới nước cho hoa mai nở. Anh thầm nhủ sẽ dành cho Thu một ngạc nhiên thật lớn về bài học cách tưới hoa mai. Ánh mắt Thu sẽ tròn vo khâm phục, bàn tay Thu sẽ nhí nhảnh nhận gói lì xì đỏ, mà anh cất công đi đòi những đồng bạc mới rồi vuốt ve để vào trong đó.

Mừng một, hoa mai nở vàng sáng một góc nhà. Tất cả các nụ nở đều, mầm lá non lưa thưa mơn mớn.

Rồi mừng hai, mừng ba... Đường ngắm hoa mai, lịm đi trong cái se se lạnh của buổi sáng còn vương mùi Tết. Gói hạt dưa mua đãi anh em Thu còn chưa mở, phong bao lì xì Đường dự định trao cho Thu kèm theo lời nói tỏ tình đứng đắn, còn để trên bàn... Nhưng không bao giờ nữa, tất cả đã muộn màng!! Tờ thư ngắn ngủi với vài dòng Thu viết vừa nhí nhảnh pha chút u buồn, Đường vừa nhận được:

Cali. tháng 02 năm 1983.

Anh Đường,

Em không ngờ tới 20 Tết đó lại là buổi tối ba chúng ta gặp nhau lần cuối. Vì một lý do bất khả kháng, chính em cũng rất không ngờ... Thế là em lỡ dịp qua nhà xem hoa mai anh nở đúng ngày mừng một Tết... Em tin là hoa nở đúng vào ngày Tết... Anh nợ em một gói lì xì nhé. Anh Sự theo ba em qua Úc, em về với mẹ ở Cali. Trời Cali đang lạnh. Xứ người ta đẹp lắm, Cali đông người Việt... Nhưng chẳng có mai vàng!!

Chúc anh một mùa Xuân an lạc.

Đỗ Huyền Thu

nguyễnthịmắtnâu

MẢNH TÌNH HỒNG

Ôm trong tay mảnh tình nồng
Âm êm như mộng – nhẹ bồng điệu vui
Gió vờn hoa, miêng mỉm cười
Đuổi hương theo gió, vui tươi nhẹ nhàng.

Ánh hồng rực rỡ tràn lan
Màu thương trong mắt rộn ràng trào dâng
Tim vui nhảy nhót mấy tầng
Tung tăng chân sáo lằng lằng điệu dàng.

Chiều thu sang, gió mênh mang
Se se ngọn cỏ - thổi vàng lá bay
Hai gò má đỏ hây hây
Hồng lên e ấp ngậy ngậy mịn màng.

Khép bờ mi lại, miên man
Thoảng qua hơi thở, vút ngàn cánh bay
Phốt nồng êm, chợt như say
Phả ngang vàng trán, hương mây dịu dàng.

Lòng băng khuâng, dạ xốn xang
Vòng tay ủ giắc mơ vàng lênh đênh
Sóng long lanh, sóng dập dềnh
Tình xôn xao nổi chênh vênh ngọt mềm.

Phát phơ mùi của sương đêm
Lùa trong nỗi nhớ, hồng quên lối về
Tình trần – ai tỉnh ai mê
Say trong tiếng hát, nẻo về trần gian.

nguyễn thị mắt nâu

CHIẾC ÁO MÀU HOA ĐÀO

Từ trên gác nhìn qua khuôn cửa sổ, lòng Kim chột xôn xao.
Cây hoa đào góc sân trở bông lốm đốm. Màu hoa đào thật
nhạt, mênh mang trong sắc chiều ủ dột sau mấy ngày mưa.
Trời se se lạnh, bờ dậu xanh xanh, và các nhánh đào màu nâu
nhạt xòe như nan quạt, trông mảnh khảnh, khẳng khiu, gầy
guộc.

Nhìn thêm một lần nữa, Kim thấy mình râm ran hạnh phúc.
Cái hạnh phúc nhẹ nhàng như mỗi lần nằm im trong bóng tối,
Kim thường tưởng tượng mình được lịm đi, lịm đi dần và trút
hoi thở cuối cùng. Cái hoi thở cuối cùng tuyệt diệu!!

Những cành đào đã khô, tưởng chết, hôm nay lại bùng lên sức
sống.

Trong khoảnh khắc Kim thấy mình trẻ lại, cùng lúc với quá
khứ dào dạt tràn về. Kim nhớ cái dáng cao gầy của bố... Chiếc
bình sứ trắng... Con mèo đen ngái ngủ... Và chiếc áo màu
hoa đào, món quà bất ngờ của bố...

Lần ấy chả hiểu bố vui gì, nổi hứng gọi Kim với chị Tuyền,
cho tiền may áo.

Bố bảo:

- Bố cho hai đứa tiền đi mua vải may áo dài... đừng thông
qua mẹ nhé. Chờ mẹ ‘duyet chi’ thì không kịp Tết đâu!

Kim với Tuyền nháy mắt, ba bố con cười xòa.

Tội nghiệp mẹ, lúc nào cũng cân nhắc chi thu tài chánh gia
đình, mẹ chỉ chỉ nhanh những khoản, theo mẹ là “nhu cầu”,
Còn những cái khác đều thuộc về xa xỉ, mà đã là “xa xỉ” thì
câu mở đầu quen thuộc của mẹ thường là:

- Từ từ để mẹ xem cái đã.

Để mẹ xem, thì kể như “huê”, hoặc đôi khi sự việc trở nên mất
thời gian tính...

Chiều hôm sau Kim và Tuyền hớn hở mang hai xấp hàng về
khoe bố. Chị Tuyền chìa ra xấp hàng màu xanh da trời, tím tím:

- Bố ơi bố, bố có thấy màu xanh thiên thanh này ngọt lịm hay không?

Bố cười, gật gật đầu và quay sang Kim hỏi:

- Còn Kim, con chọn áo màu gì?

Kim e ấp chìa ra:

- Màu hoa đào bố ạ. Bố xem, cũng ngọt lịm như màu thiên thanh của chị.

Bố cười trừ:

- Ừ, cả hai màu cùng ngọt. Hai đứa đem đi may cho kịp Tết.

Năm ấy Kim mười chín, cái tuổi đẹp nhất của đời con gái. Và mùa xuân năm ấy có lẽ cũng là mùa xuân đẹp nhất đời Kim.

Mặc lên tấm áo màu hoa đào, Kim có cảm giác mình lớn và đẹp hẳn. Đẹp trong ánh mắt thương yêu của bố và qua ánh mắt nhìn của những chàng trai. Kim hạnh phúc, cái hạnh phúc đơn thuần, giản dị và trong sáng.

Thế mà thật oái oăm, hôm đi lễ chùa về, bị mấy lỗ lủng vì tàn nhang trên tà áo, Kim buồn muốn khóc.

Chị Tuyền nhanh nhẩu:

- Có mấy lỗ nhỏ xíu thôi mà... Để chị đi mượn mẫu hoa đào, mình mua chỉ màu, thêu chồng lên là hết. Có khi lại đẹp hơn nữa không chừng!

Kim ỉu xìu:

- Đành vậy chứ biết làm sao!

Thế là chị Tuyền đi mượn mẫu hoa về, hai chị em loay hoay in, vẽ, rồi thêu. Mất nửa tháng, tà áo dài của Kim hoàn tất.

Những đóa hoa đào rơi rắc trên tà áo, chẳng đến nỗi nào!

Chị Tuyền cứ hát ư ừ “hoa đào rơi rắc lối thiên thai...”

Chị cố tình hát đổi “lá đào” thành “hoa đào”, xong xoa tay tấm tắc:

- Đẹp quá Kim ơi. Làm chị cũng muốn thêu vài bông lên tà áo xanh của chị.

Một lần nữa, Kim thấy mình hạnh phúc. Nhất là hôm hai chị em đi phố, gặp Huy. Qua ánh mắt Huy, Kim có cảm tưởng những cánh hoa đào đang dịu dàng tung tăng trên tà áo màu hoa đào, giữa khung trời ngập nắng. Ánh mắt Huy ấm áp, giọng nói Huy ngọt ngào. Má Kim ửng hồng trong thế giới màu hồng thần tiên nhỏ bé. Kim rộn rã băng khuâng. Và chính

Kim cũng không ngờ, hai năm sau, Kim với Huy làm đám cưới.

Hôm đám hỏi, Huy đặt may cho Kim một chiếc áo màu hoa đào, thêu những bông hoa đào rải rác thật mỹ thuật trên tà áo.

Cái tỉ mỉ của Huy cho lòng Kim nở hoa hạnh phúc.

Tuyên bảo Kim mang hai tà áo thêu ra so sánh, hai chị em gặt gù đắc ý bảo nhau:

- Tà áo mình thêu, tuy mộc mạc, nhưng nó huyền hoặc và có hồn!

Kim cười khi khi:

- Mèo khen mèo dài đuôi.

Hai chị em lại cười xòa. Và Tuyên cứ lải nhải nguê nguô “*Ôi màu hoa đào, màu hoa đào, chiều xuân nào...*

Ôi màu hoa đào, như môi hồng người mình yêu...”

Lúc đó với Kim cả thế giới chỉ có màu hồng là tuyệt nhất và Kim ngất ngây ngắm nghía chiếc áo màu hoa đào yêu kiều diễm tuyệt.

... Thế rồi cuối năm ấy bỏ qua đời.

Chiếc áo màu hoa đào với những cánh hoa thêu để lấp đi lỗ lũng ngẫu nhiên trở thành một di vật. Một kỷ niệm khó quên.

Nhìn nó, Kim nhớ bố. Và Kim càng nhớ bố quay quắt khi cảm nhận được sự thờ ơ của Huy trong cuộc sống quê người.

Một Huy nhiệt tình, nồng nàn ấm áp, một Huy tỉ mỉ, lãng mạn, biết yêu thương... giờ biến thành một Huy ngại ngùng, né tránh, vật vờ vô trách nhiệm, thu mình lại và hưởng thụ trong suy nghĩ của riêng mình, mặc Kim buồn vui, đa mang đời sống. Kim tê tái trong tâm trạng của một khách lữ hành cô độc. Để những sáng mây hồng, những chiều mây xám, thấy mình lẻ loi, u uẩn một đời.

Cuộc sống vẫn lao về phía trước, nhưng lòng Kim chùng xuống, mệt mỏi đơn côi và cỗi lòng trĩu nặng những hình ảnh thuộc về quá khứ. Đồng thời quá khứ trở thành người bạn tâm giao giúp Kim qua đi những ngày lạt lẽo. Kim nhớ bố. Kim nhớ chị Tuyên, chị Tuyên của ngày xưa... Chứ từ khi qua Mỹ,

chị đã thành kẻ khác, trọng hình thức hơn trọng cái tình, thích sống trưởng giả, đầy lý thuyết. Kiêu hãnh vì ở Mỹ lâu năm, hãnh tiến về nước Mỹ hơn một người Mỹ gốc. Thích nghe ca tụng là một người thành công ở Mỹ.

Chị MUỐN quá nhiều, tiếc vòng tay quá nhỏ, tiếc 24 tiếng một ngày ít ỏi, không đủ thăm thâu, hít thở, hưởng thụ và rao giảng những hợp lý, văn minh của Mỹ. Mỹ trở thành khuôn vàng thước ngọc, là đam mê, là thần tượng, là những bút rứt vì không là kẻ độc quyền xứ Mỹ! Ánh mắt ngưỡng mộ, triu mến, thiết tha, chị dành cho người Mỹ. Ánh mắt rẻ rúng, miệt thị chê bai chị dành cho xứ sở và con người còn ở Việt Nam. Tích cực nhạo báng cái nghèo đói, cái ngu dốt, cái kém cỏi, thiếu văn minh của xã hội Việt Nam (Việt cộng) trong bất cứ lãnh vực nào.

Trở vào phòng, Kim lặng lẽ lấy ra hai chiếc áo màu hoa đào, ngần ngợ nhìn ngắm.

Áo vẫn còn đây... Bố đã qua đời.

Huy không phải là Huy ngày trước...

Chị Tuyên “có lòng” của ngày xưa, không còn nữa.

Mất mát quá nhiều!! Kim tê tái, hoang mang, chòng chành đau khổ.

Tất cả như một thoáng mây bay trong vòm trời ẩm ướt.

Xứ Mỹ đang mùa lạnh. Qua khung cửa kính, hoa đào ngoài kia vẫn nở. Các nhánh cây khẳng khiu hồng lên vì chi chít những nụ và hoa. Đẹp quá!!

Hoa đã nở hầu như gần hết. Kim mênh mang thấy mình cần cỏi, và già đi trong cái cô quạnh của trần gian.

Chiếc áo màu hoa đào của bố, hồng lên trong mắt. Những đóa hoa thêu “mộc mạc”, tung tăng nhảy múa. Kim úp mặt vào những bông hoa thổn thức. Còn chiếc áo màu hoa đào của Huy, rũ xuống, xin màu đi. Trong phút chốc những cánh hoa rơi là tả. Cúi xuống, nhặt từng cánh, từng cánh...

Nâng tà áo trong tay, Kim lịm đi trong **Chiếc Áo Màu Hoa Đào...** Ngoài kia hoa vẫn nở.

nguyễnthịmátnâu

(Trích trong tuyển tập **NGƯỜI CUỐI CHÂN MÂY**)